Barbara Laban

Gece Yarısı Kedileri



Felidix Okulu

Gece Yarısı Kedileri

Felidix Okulu

Introtema Copyright and Translation Agency aracılığıyla
© 2023, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.
2022, "Mitternachtskatzen-Die Schule der Felidix" Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınlarına aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Sertifika No: 75092

ISBN : 978-625-447-240-4
Genç Hayat : 264
Kitabın Adı : Gece Yarısı Kedileri - Felidix Okulu
Orjinal Adı : Mitternachtskatzen - Die Schule der Felidix
Yazar : Barbara Laban
Çizer : Jérôme Pélissier
Çevirmen ve Editör : Muhammed Enes Bayrak
Yayın Yönetmeni : Elif Tokkal
Tasarım Uygulama : Vildan Ekşi
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Barbara Laban

Gece Yarısı Kedileri

Felidix Okulu

GENÇ HAYAT



1

Nova masanın altından Henry'ye bir not uzattı. "Haydi!" dedi. "Haydi, yap. Asla başaramazsın!"

Henry gülümsedi ve beyaz kâğıt parçasını burnunun altına tuttu. Önce kısa bir süre yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini kıstı. "Oldukça net." diye fısıldadı. "Batı duvarının arkasındaki sosisli sandviç satıcısının yanında duran bank, sabahları hep yaşlı bir koşucunun oturduğu yer. Oldukça keskin kokuyor; ter kokan ayaklar, hardal ve güvercin gibi..."

Henry, olağanüstü koku alma duyusunu ilk kez kanıtlıyor olmamasına rağmen Nova'nın ağzı açık kaldı. Gerçekten de kâğıdı, üzerine bir taş yerleştirerek sabitleyip dün gece Thames Nehri kıyısındaki bankın altına koymuştu. Dersten önce de hızla geri alıp gelmişti.

Hayretle, "Harika!" dedi ve küçük burnuna dokundu. "Sirkte çalışmalısın."

"Henry, Nova!" diye onları uyardı öğretmenleri Horatio'nun sesi. O sırada masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırıyordu. Yanında, büyük bir fincandaki sütlü çayın buharı yükseliyordu. Horatio'nun en sevdiği içecekti bu. Muhtemelen başka bir odada bırakmış olduğu çocukların defterlerini tekrar arıyordu. Horatio



çok unutkandı. “Sanırım konuştuğunuz şeyin matematikle bir ilgisi yok.” dedi.

Nova başını öyle şiddetli salladı ki kahverengi saçları yüzüne düştü.

“Doğru ama matematiğin o kadar da önemli olmadığını kendin söyledin.”

Öğrencilerin geri kalanı da aynı fikirde olduklarını belirtecek şekilde mırıldandı ve Horatio derin bir iç çekti. Matematik dersini anlatma konusunda isteksiz olduğu ve bazen de kendisi açıklayamadığı için çocukların problem çözmede birbirlerine yardım ettiği zamanki mutluluğu herkesçe bilinen bir sırdı. Eğer Nova doğru anladıysa, asıl matematik öğretmeni ve diğer öğretmenler hastaydı. Bu yüzden Horatio’nun şu anda tüm konuları öğretmesi gerekiyordu.

“O halde soruya daha yakından bakalım.”

Horatio tahtaya gitti. Elini kahverengi bıyıklarının üzerinde gezdirdi ve bir parça tebeşirle yazının altını çizdi.

Masada, kırmızı-beyaz bir kedi derin uykudaydı. Tebeşirin tahtada çıkardığı gıcırtıyla rahatsız olup uyandı ve kısa bir süre Horatio’ya doğru hırladı. Horatio, kedinin başını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. “Üzgünüm, Hector. Kulaklarının ne kadar hassas olduğunu biliyorum.” dedi. Cebine uzanıp Hector’a ton balıklı bir bisküvi uzattı; Hector da bunu nazikçe kabul etti.

Horatio ve Hector’un iyi yemek konusundaki tutkuları ortaktı ve ikisi de her zaman bu yolla sakinleştirilebiliyordu. Nova son iki hafta içinde bunu çoktan fark etmişti.

“Lea, Hugo’dan dört kat daha fazla şekerlemeye sahip ve ona iki şeker veriyor. Şimdi sadece Hugo’dan üç kat daha fazla şekerlemesi varsa, başlangıçta Lea’nın kaç şekerlemesi vardı?” sorusuyla derse devam etti Horatio.

“Hiçbir önemi yok.” dedi Nova. “Bu durum tamamen adaletsiz! Neden şekerlemeleri eşit olarak paylaşmıyor ki? Bu sorudan öğrenebileceğimiz tek şey, Lea’nın tamamen bencil olduğudur!”

“Aynen öyle!” diye katıldı Henry. Ardından Nova ile paylaştığı geniş, eski tahta masanın üzerine parmağıyla görünmez sayılar çizdi. “Birinin önünde koca bir yığın şeker varken diğerinin sadece birkaç tane olması kabul edilemez! Bu arada cevap otuz iki.”

Horatio rahat bir nefes aldı. Henry sadece mükemmel bir koku alma yetisine sahip değildi; aynı zamanda gerçekten iyi hesap yapabiliyordu. “Sanırım Henry haklı.” dedi mutlu bir şekilde ve kıvırcık saçlarının arasında bir yerlerde kaybolmuş olan gözlüğünü bulmaya çalıştı. “Bu durumda, bugünkü matematik dersini burada bitirip daha önemli şeylerle ilgilenebiliriz.”

“Şükürler olsun!” diye fısıldadı Nova. Kapıda bir tırmalama sesi duyuldu. Nova, birinin ondan önce davranmasına fırsat vermeden ayağa fırladı. Eski ahşap kapının kolunu çekti, kapı şiddetle gıcırdadı. Aslında kapı genellikle aralık bırakılırdı. Bugün birisi bunu unutmuştu. Üç kedi sınıfa girdi. Bunlardan biri açık mavi gözlüydü ve gri kürkünden belirgin şekilde ayrılan beyaz patileri vardı. Âdeta çorap giymiş gibi görünüyordu. Yalvarırcasına Nova’ya baktı.

“Tamamdır.”

Nova kediyi kucağına alırken diğer kedilerden biri Henry'nin kucağına sıçradı. Üçüncü kedi ise odanın köşesindeki kırmızı halının üzerinde tırnaklarını bilemekle meşguldü. Halı zaten oldukça yıpranmış görünüyordu.

"Nova, umarım kucağında bir kedi varken daha iyi odaklanabilirsin."

Horatio yoğun kaşlarının altındaki yeşil gözleri neredeyse görünmez olacak şekilde ona dikkatle baktı. "Böylece artık tamamlandık ve İngiliz kraliyet ailesinin ve kedilerinin hikâyesine geri dönebiliriz. II. James'in halefiyet meselesi üzerinde duruyorduk; hatırlıyor musunuz? Her zaman Henrietta adında bir kediyle birlikteydi; bunu Ulusal Galeri'de asılı olan portrelerinden görebiliriz."

Hector, ilgisini çekmiş gibi başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı.

Henry, Nova ve dört sınıf arkadaşları başlarını salladı. Ria bir kurşun kalem çıkardı ve büyülü bir şatoya benzeyen bir şey çizmeye başladı. Bernie ise kâğıttan uçak yapıyordu. Ed ve Said, birbirine tamamen zıt görünen başlarını bir araya getirmişlerdi. Ed'in saçları kısa kırmızı dikenler gibi dikilmişken, Said'in simsiyah renkteki yumuşacık saçları yüzüne dökülüyordu. Bu yüzden yüzünün büyük bir kısmı görünmüyordu. İkili, kürdanlarla bir oyun oynuyordu.

Horatio bu durumdan rahatsız olmadı. Bir şeyler dinlerken elleri meşgul etmenin eğitici olduğunu sık sık söylerdi. Nova ve Henry sadece iki haftadır Horatio'nun dersine katılıyorlardı; dersler hoşlarına gitmişti. Ancak ikisinin de en çok hoşuna giden şey, sınıfta kedilerin bulunmasıydı. Bu yüzden, her fırsatta kedilerin

yumuşak tüylerini okşayıp onları çene altlarından uzun uzun kaşıyorlardı; bu da kedilerin hafifçe mırıldanmasına neden oluyordu.

"Az önce dışarıda, muz yüklü bir kamyonetin altında bulunmuşlar." diye fısıldadı Henry, kedisini koklarken. Nova onaylarcasına başını salladı.

Sonra Horatio'nun anlattığı hikâyeleri dinlediler; kraliçeler ve krallar, şövalyeler, savaşlar ve eski şatolar… Horatio'nun sesi o kadar değişiyordu ki, neredeyse bir tiyatro oyunu izliyormuş gibi hissettiler. Bu sırada odada dolaşıyor, çocukların önünde durup sonra tekrar uzaklaşıyordu. Nova, kedilerin bile onun konuşmasını dikkatle takip ettiğine yemin edebilirdi.

* * *

Ders bittiğinde, Horatio öğrencilerinden biraz daha oturmalarını rica etti. "Bernie ve benim bir haberimiz var." dedi düşünceli bir şekilde. "Sen kendin söylemek ister misin?" diye Bernie'ye sordu.

Bernie sadece başını salladı. Nova, onun elindeki kâğıttan uçağı buruşturduğunu gördü.

"Yani, bu iyi bir haber." dedi Horatio. "Bernie'nin annesi iki hafta önce hastaneden taburcu oldu. Durumu iyi. Tatil yaklaşıyor ama Bernie bugün aramızdan ayrılacak ve annesinin yanına gidecek. Yaz tatilinden sonra ise evine yakın bir okula gidecek."

Ria küçük bir çığlık attı ve Bernie'ye sarıldı. Bu, zavallı çocuğu bariz bir şekilde utandırmıştı. Diğerleri de Bernie'nin etrafında toplanarak onu tebrik etti. Nova hariç.

Bir süre öncesine kadar Bernie'nin annesinin bu kadar çabuk hastaneden çıkabilmesi pek mümkün görünmüyordu. Nova dudaklarını ısırdı. Bernie adına seviniyordu; en azından annesini sürekli ziyaret edebilmişti. Şimdi de yeniden annesinin yanına dönebilecekti. Ne büyük bir şans!

Nova, Horatio'nun yuvarlak yüzüyle ona zorlukla gülümsemeye çalıştığını fark etti. Tıpkı onu teselli etmek isteyen ama bunu başaramayan bir oyuncak ayıya benziyordu. Ancak bu ona hiç yardımcı olmuyordu; Nova o anda sadece üzgündü. Burada, düzenli olarak ailesinden haber almayan kimse yoktu. Nova dışında hiç kimse…

Yarın buraya, Londra Kulesi Yatılı Okulu'na gelişinden itibaren tam iki hafta dolmuş olacaktı. Bu iki hafta boyunca Horatio ona her gün, anne ve babasının isteğiyle bu okulda olduğunu hatırlatmıştı. Ancak o her gece babasını bulmak için gizlice dışarı çıkmıştı.



2

Londra Kulesi, yüzyıllar boyunca İngiltere kralları-nın sarayı olarak hizmet etmişti. Nova şimdi burada ya-şadığı fikrine hâlâ alışamamıştı. Kule'nin alanı oldukça büyüktü. Her yerde eski binalar, yüksek kuleler ve duvarlarda küçük pencereler vardı. Eski şatonun büyük bir kısmı artık bir müze olduğu için her yer turistlerle ve orada çalışan insanlarla doluydu.

Horatio'nun kulesi ise tamamen yalnız ve gizli bir köşedeydi; yüksek bir duvarın arkasında, sık çalılıkların arasındaydı. Bu çalılıklar öyle yoğundu ki, Uyuyan Güzel'in prensi bile içinden geçemezdi. Duvarın yanından geçen biri, Horatio'nun okulunun orada olduğunu asla fark edemezdi.

Kulenin sadece en üstteki sivri ucu görünüyordu; bazı taşları eksikti ve bu hâliyle bir harabeye benziyordu. Horatio kulenin etrafına sık bitki örtüsüyle dolu küçük bir bahçeden kıvrılarak geçen dar yollar ve patikalar yapmıştı. Nova omuzlarına kadar uzanan ayçiçeklerini çok seviyordu.

Gece olunca çalılar, çiçeklikler ve bitkiler biraz ürkütücü bir hâl alıyordu. Sürekli bir hışırtı duyuluyor ve ara sıra Nova, omzuna ya da boynuna değen ince bir dalın

onu hafifçe okşadığını hissediyordu. Gündüzleri burası çok daha dostça görünüyordu.

Öğrencilerin hepsi duvardaki ağır demir kapı için bir anahtara sahipti çünkü Horatio onların kendilerini hapsedilmiş gibi hissetmelerini istemiyordu. Ayrıca kendi anahtarını sık sık kaybettiği için her zaman çocuklardan yardım istiyordu.

Novanın ayaklarının altındaki çakıl taşları ihanet edercesine gıcırdıyordu. Hava zifiri karanlıktı ve serin hava burnunu gıdıklıyordu. Nova ve Henry bütün öğleden sonra kedilerle oynamış, sonra akşam yemeğine gitmişlerdi. Şimdi ise Henry yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Uykusunu çok severdi. Bir keresinde Nova onu gece çağırmaya çalışmıştı ama Henry battaniyesinin altında bir patates çuvalı gibi hareketsiz yatmıştı. Nova, yüzüne ve boynuna su sıçrattığında bile diğer tarafa dönmemişti. Sadece, "Uykumu çalanlara ölüm!" gibi bir şey mırıldanmıştı.

Gece gezintileri dışında, Nova ve Henry her şeyi birlikte yapıyorlardı. Bu okul ikisi için de yeniydi ve daha ilk gün posta yoluyla aldıkları, Horatio'nun kuledeki yatılı okulu hakkında her şeyi anlatan tuhaf broşürü birlikte inceleyip şaşırmışlardı.

Henry'nin anne ve babası onu kısa bir süre önce Liverpool'da, Henry'nin babasının da büyüdüğü küçük bir evde yaşayan büyükannesini ziyarete götürmüştü. Anne ve babası çevre araştırmacısıydı ve yılın neredeyse on ayında kendi araştırma gemileriyle seyahat ediyorlardı. Bu yüzden Henry büyükannesiyle yaşıyordu. Mektupta, "Henry Morgan için Londra Kulesi Yatılı Okulu'nda Burs" yazıyordu.

Nova'nın koruyucu annesi, elinde ağır bir şekilde duran ve siyah-beyaz fotoğraflarla süslenmiş kalın kâğıdı küçümseyici bir ifadeyle onun burnunun dibine tuttu. "Bak hele, Nova Loxley. Kaçak baban ve gizemli annen bu okula gitmen gerektiğine karar vermişler. Burs için ne büyük şans; yatılı bir okulun ne kadar pahalı olduğunu düşündüğünde…"

Nova başka soru sormamıştı. Koruyucu annesine, babası hakkında daha fazla kötü konuşma fırsatı vermek istemiyordu. Babası, bu Rapunzel'in kulesi ile kedi pansiyonu karışımı gibi görünen garip yatılı okula gitmesini istiyorsa bunun tek nedeni okulun yakınlarında bir yerlerde saklanıyor olması gerektiğiydi. Bu apaçık ortadaydı! Son birkaç yılda dört kez koruyucu aile değiştirmişti ve her seferinde kısa süre sonra babası onu görmek için çıkıp gelmişti. Bu sefer de kesinlikle bir planı vardı.

* * *

Henry'nin aksine, Nova gece uyanmak için alarm kurmak zorunda değildi. Her zaman kendiliğinden uyanıyordu.

Neyse ki bu saatte o dar yolu Nova'dan başka kimse kullanmıyordu; gündüzleri bile hep terk edilmiş gibiydi. Nova'nın yöneldiği küçük demir kapı, o gelmeden önce tıpkı Horatio'nun kulesini çevreleyen duvar gibi tamamen bitkilerle kaplanmıştı. Nova önce sarmaşık gibi büyüyen yabani otları, sonra da eski pası büyük bir çabayla temizlemişti. Böylece neredeyse her gece kullandığı kendine ait bir çıkış yolu oluşturmuştu.

Thames Nehri'nin ağır kokusu onu karşıladı. Nova için nehir her zaman aynı şekilde, ıslak ve bulanık

kokardı fakat Henry ona, gelgitin nehir kıyısını birkaç saatliğine açığa çıkardığında kokunun çok farklı olduğunu açıklamıştı.

Nova, kalbinin hızlı ve güçlü bir şekilde attığını hissediyordu. Kapüşonunu yüzüne iyice çekti. Duvarın gölgesinde sessizce ve neredeyse görünmez bir şekilde ilerledi. Keşke babası onu görebilseydi! Bugün Mill Yolu'ndaki evin bodrumunu aramaya karar vermişti. Babasının bunu istediğini düşünüyordu. Bu babasından aldığı son mesajdı. O mesaj, korkunç koruyucu annenin evinden ayrıldığı gün, birinin kapının önüne bıraktığı bir çikolata ambalajının iç tarafında yazılıydı:

Şimdi her şey daha iyi olacak.
18 Mill Yolu. En alt kat.

Nova kendini iyi hissediyordu. Kule, Londra'nın en eski binalarından biriydi ve oradayken sık sık büyük bir metropolde olduğunu unutuyordu. Şimdi Orta Çağ duvarlarının dışına çıktığında, etrafında yüksek ve modern binaların parlak ışıklarının heyecan verici bir şekilde parıldadığını gördü. Gökyüzünde dört uçak sayabildi.

Kestirme bir şekilde, kahverengi tuğlalardan yapılmış sıra evlerle dolu bir sokağa saptı. Bu evler, dikdörtgen ve yüksek pencereleriyle birbirine çok benziyordu; tek farkları renkli kapılarıydı. Bazıları mavi, bazıları kırmızı, bazılarıysa kahverengiydi.

Arkasından gri çizgili bir kedi yürüyordu. Son zamanlarda hep böyle oluyordu. Ancak her seferinde aynı kedi olmuyordu. Hep farklı kedilerdi; bazen iki ya da üç

tanesi birden. Nova kedileri çok severdi. Horatio'nun okulunda bu kadar çok kedi olmasına seviniyordu.

Daha ilk gün Henry ile bu durum hakkında konuşmuşlardı. Her köşede kediler oturuyordu ve bu kediler okulun broşürüne bile girmişti! Kuleden çıkan taş merdivenlerden inmek ya da küçük bahçeyi geçmek neredeyse imkânsızdı, bir kediye takılmadan yürüyemezdiniz. Orada güneşin altında karınlarını uzatıyor ya da her yana dağılmış tahta bloklarda tırnaklarını bilemekle meşgul oluyorlardı. Nova'nın koruyucu annesi broşüre göz gezdirirken hemen alaycı bir şekilde Horatio'nun yatılı okulunun muhtemelen Millî Eğitim Bakanlığı yetkilileri tarafından değil, Hayvan Koruma Derneği tarafından denetlendiğini söylemişti.

Ancak Henry büyükannesinin ona, hayvanların bulunduğu bir ortamda öğrenmenin harika bir şey olduğunu söylediğini anlattı. Ayrıca sadece öğrencileriyle değil, aynı zamanda birçok kediyle de ilgilenen bir okul müdürünün zeki ve dürüst bir insan olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Bu akşam ona eşlik eden kedi, Nova'ya biraz gerginmiş gibi geldi. Sanki bir şeyden korkuyormuş ama yine de Nova'nın peşinden gitmesi gerekiyormuş gibiydi. Nova durduğunda kedi birkaç metre geride arka patilerinin üzerine oturuyor ve ona keskin bir şekilde bakıyordu. Nova gözlerini kıstı. Kedinin açık renkli patisinde gerçekten de küçük bir taç gibi görünen bir işaret mi vardı?

Nova başını salladı ve arkasını döndü. Yapması gereken daha önemli şeyler vardı. "Hafif soldaki sokak…" diye mırıldandı ve dar bir sokağa saptı. Her iki tarafta da çöp kutuları vardı. Buradaki evler de birbirine

benziyordu ama daha küçüktü. Minik bahçelerin önünde siyah demir parmaklıklar ve evlerin girişine çıkan küçük merdivenler vardı.

"Mill Yolu, numara 18…" diye fısıldadı Nova. Tam burası olmalıydı. Aniden yerinde donup kaldı. Bir yerlerde bir çan çalıyordu. Gece yarısıydı.

Nova aslında babasına ait olan, üzerinde Marc Loxley adı kazılı feneri çıkardı. Işığı o kadar zayıftı ki uzaktan kimsenin dikkatini çekmezdi ama Nova'nın işine yarıyordu. Demir parmaklıklardan atladı ve evin önündeki tahta döşemede tıpkı babasının haritasındaki gibi demir bir halka gördü. Burası kesinlikle bodrumun girişi olmalıydı!

Nova eğildi, soğuk metali eline aldı ve tüm gücüyle çekti ama hiçbir şey hareket etmedi.

Arkasından gelen bir ses Nova'yı irkiltti. Gri çizgili kedi oradaydı. Nova'nın hemen yanında duruyordu. Gözleri şimdi kocaman ve simsiyah olmuştu. Artık sadece gergin görünmüyordu; korkunç bir dehşet içindeymiş gibiydi. O anda Nova başka sesler de duymaya başladı. Tıslama ve hırlamalar giderek daha güçlü hâle geliyordu. Sokaktan gelen garip bir esinti hissetti; yanında tanımadığı keskin bir koku vardı.

Babasının ona öğrettiği gibi sessizce sıçradı ve evin girişindeki basamakların yanındaki duvara yapıştı. Burası tamamen gölgede kalıyordu. Burada neredeyse fark edilmiyordu. Kıpırdamadan durdu.

Tıslama ve hırlama sesleri daha da arttı ve aniden Nova bu sesleri çıkaranları gördü. Yerin hemen üzerinden hızla ilerleyen kedilerdi. Nova en az on tane saydı.



Hepsi ince, atletik vücutlarıyla birbirine benziyor ve bir formasyon içinde ilerliyorlardı. Önde bir lider kedi, arkasında ise üçer kediden oluşan sıralar… Her birinin boynunda, karanlıkta pek iyi göremediği üçgen şeklinde bir kolye vardı. Ne kadar tuhaf!

Nova, kediler karşıdaki evin girişini geçerken nefesini tuttu. Biraz sonra kediler durdu. Tıslama daha da yükseldi ve aniden acıklı bir miyavlama duyuldu. Nova gölgelerden dışarı doğru eğildi ve daha iyi görebilmek için kapüşonunu geriye itti.

Bu da neydi? Gri çizgili kediyi diğer kediler çevrelemişti. Oluşturdukları halka giderek daralıyordu. Az önce miyavlayan kedi şimdi boyun eğmişti. Kediler tekrar sıralandı fakat bu kez ortada gri kedi vardı.

Nova sokağa adım attı. Diğer kediler geri çekildi ve onun yanından geçerken yakaladıkları kediyi öne doğru ittiler. Kedi başını kaldırdı ve doğrudan Nova'nın gözlerine baktı. Yeniden miyavladı.

Sonra her şey bir anda oldu. Kediler bir araya gelip büyük bir yumak gibi sıkıştılar ve aniden hızlandılar. Nova, kedileri gözleriyle takip edemedi. Kısa bir süre sonra sokağın sonuna varıp bir sonraki caddeye saptılar. Yakalanan kedinin miyavlaması devam etti ama giderek daha cılız ve acıklı bir hâl aldı.

Nova koşmaya başladı. Kapüşonunu yeniden yüzüne çekerek duvarın dibinden ilerledi ama artık çok geçti. Kediler görünmüyordu ve miyavlama sadece belirsiz bir yerden gelen zayıf bir yankı gibiydi. Nova'nın kafasında bu miyavlamalar birdenbire kelimelere dönüştü. Sesler hafifti ama Nova onları çok net bir şekilde duydu:

"Yardım et, yardım et!"



3

Ertesi gün Nova, Henry'ye gece gezintisi hakkında her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu ama bir türlü yalnız kalamıyorlardı. Sabah dersinde Horatio onu sürekli bir yerlere yolladı. Çünkü kitaplarını, kedi Hector için ton balıklı kurabiyeleri ve gözlüğünü kulede bir yerlerde unutmuştu.

Öğle tatilinde ise Ria yanlarına oturdu. Kuyruğu olmayıp sadece üç bacağı olan ama bu hâliyle bile kule merdivenlerini şimşek gibi hızlı çıkan bir kediden bahsetmeyi bir türlü bırakmadı. Ed onun sözünü sürekli kesip sorular soruyordu. Dünyadaki tüm kedi ırklarının bulunduğu elindeki kalın kitabı olağanüstü bir hızla karıştırıyordu. Ed sadece kedilerin görünüşlerini bilmekle kalmıyor, aynı zamanda onların karakteristik özelliklerini ve mizaçlarını da tanıyordu. Sonunda başını kaldırdı ve zafer kazanmış gibi elini kısa, kırmızı saçlarının üzerinden geçirdi. "Kesinlikle bir Manks kedisi!" diye bağırdı. "Bu kediler Man Adası'ndan gelir, hızlı koşarlar ve doğuştan kuyruksuzdurlar!"

* * *

Nova, Henry ile önceki gece yaşanan garip olaylar hakkında ancak akşam olunca sakin bir şekilde konuşabildi.

Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu. Londra havası yazın genellikle boğucu olurdu ama Nova bunun macera koktuğunu düşünüyordu. Henry'nin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. İkisi Nova'nın penceresinin önündeki kanepeye oturmuş, ayaklarını pencere pervazına dayamışlardı.

"Dün geceyle ilgili..." diye söze başladı Nova.

"Yine dışarıdaydın." diye Henry sözünü kesti. "Saçların hâlâ fırının arkasındaki o küçük sokağın kokusunu taşıyor; orada bütün gün ıspanaklı börek pişiriyorlar."

Nova saçlarının arasından bir tutam aldı; kokladı ve tekrar omzuna düşmesine izin verdi. "Mill Yolu." dedi. "Orada bir ev var; babamın yakında beni orada bekleyeceğine eminim. Numara 18."

"Tabii ki." dedi Henry ama sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. Nova ona kızamazdı. Çoğu insan Marc Loxley'i pek güvenilir biri olarak görmüyordu çünkü onların gözünde sadece bir hapishane kaçış ustası değil, aynı zamanda usta bir hırsızdı. Elbette aslında onun hapse girmemesi gerektiğini bilmiyorlardı.

Babası o zamanlar müzeden hazineyi gerçekten kimin çaldığı hakkında asla konuşmadı. Zaten polis ona inanmazdı çünkü soygundan kısa bir süre sonra evlerinde bir yüzük bulunmuştu. Babası, Nova'ya hırsız olmadığına dair yemin etmişti ve Nova ona inanıyordu. Babası hapse girmemesi gerektiği için özgürlüğünü kaybetmemek adına her şeyi yapıyordu. O bir dâhiydi! Kaçışları efsaneydi. Bir keresinde bir üniversite ona bir konferans vermesi için davette bulunmuştu. Ama bunlar Nova'nın, Henry ile bile konuşmak istemediği şeylerdi.

“Bir kedi vardı…” diye başladı.

“Horatio’nun kedilerinden biri mi?” diye sordu Henry.

Nova başını salladı. Kesin emin olamıyordu. Birkaç hafta geçmesine rağmen burada yaşayan tüm kedileri tanımış değildi. Horatio, kedilerine “onun kedileri” denmesinden hoşlanmazdı. Onlara “misafirler” derdi.

“Bir misafir değildi ya da en azından benim tanıdıklarımdan biri değildi. Dışarıda peşimden gelen kediler farklı görünüyor; biraz mağrur hatta neredeyse kibirli. Dün geceki kedinin patisinde bir işaret vardı, taç gibi görünüyordu.” diye açıkladı Nova.

“O zaman kesinlikle Horatio’ya sormalısın!” dedi Henry. “Eğer o bir taçsa belki Horatio’nun hep bahsettiği kraliyet kedileriyle ilgisi vardır. Tabii eğer bu hikayeleri uydurmuyorsa... Bir kedi hikâyesi anlatmıştı, o kadar çok yemek yemiş ki sarayın merdivenlerini çıkamayacak hâle gelmiş ve sedyeyle taşınmak zorunda kalmış. Bu hikâye oldukça komikti. Eğer Hector dikkat etmezse o da yakında aynı durumda olacak.” Henry, Nova’ya döndü ve yanaklarını şişirip çillerini daha da belirginleştirdi.

Nova gülmeye başladı ama hemen ciddileşti. “Tuhaf olan ne biliyor musun?” diye sordu. Henry dikkatle ona baktı.

“Birden garip kediler geldi; boyunlarında tasma vardı. Tacı olan kediyi alıp götürdüler. Ancak kedi gitmek istemiyordu; sadece kendini savunamıyordu ve sanırım...” Nova duraksadı. Söylemek ona çok saçma geliyordu.

“Ne?” diye sordu Henry.

“Sanırım yardım istedi.”

“Yüksek bir miyavlamayla mı?” diye sordu Henry, üzüntülü bir kedi miyavlamasını taklit ederek.

Nova onu kaburgalarından dürttü. “O da var ama ben miyavlamayı anladım! Sanki ‘yardım edin’ diyordu.”

Henry kahkahayı patlattı. “Tabii ya!” dedi. “Sadece kediler için tam pansiyon gibi bir yerde yaşamıyoruz, bir de üstüne sürekli kraliyet kedileri hakkında her şeyi dinliyoruz. Şimdi de kedilerle konuşmaya başladık.”

“O konuda yanılıyorsun genç adam.” dedi aniden pencere pervazından gelen yumuşak bir ses. “Siz kedilerle konuşmaya başlamıyorsunuz. Kediler sizinle konuşmaya başlıyor. Tabii bunu uygun gördüklerinde… Ve benim tahminime göre bunun için henüz çok erken! Ama şu an başka seçeneğim yok.”

Nova ve Henry gözlerini pencere pervazına diktiler. Ayaklarının hemen yanında, zifiri karanlık derecesinde siyah bir kedi oturuyordu. Dağınık tüyleri vardı ve vücudundaki tek beyaz nokta olan sağ ön patisini yalıyordu. Nova ve Henry şaşkınlıkla ayaklarını geri çektiler.

“Haydi ama!” dedi kedi, onları sıkılmış bir şekilde turkuaz gözleriyle süzerek. “Horatio size, kedilerle konuşabilen çocukların gittiği bir okulda olduğunuzu söylemedi mi? Hay aksi!” Kısaca duraksadı. “Galiba bir sırrı açığa çıkardım... Tanıştığımıza memnun oldum, adım Edison.”



4

Kedi dimdik oturuyordu. Nova'nın penceresinin yanındaki koyu turkuaz kadife perde, gözlerinin rengiyle tam olarak uyum içindeydi. Henry'nin ağzı o kadar açıktı ki içine neredeyse bir uçak inebilirdi.

İlk konuşmayı başaran Nova oldu. Hâlâ şaşkın bir hâlde, "Merhaba." dedi. "Ben Nova, bu da Henry."

"Memnun oldum."

Kedi, selam verir gibi kısa bir süreliğine patisini kaldırdı ama hemen indirdi. "Gereksiz ayrıntılara takılmayalım. Kim olduğunuzu zaten biliyorum. Biz kediler arasında, Horatio'nun kiminle ilgilendiği hızla duyulur. İnsan ya da hayvan fark etmez. O gerçekten dokunaklı biri, bütün canlılarla nasıl ilgilendiğini görmelisiniz!"

* * *

Nova, farkında olmadan kendi ağzının da açık kaldığını fark etti. Kedi yani Edison, Nova'nın şimdiye kadar duyduğu en güzel seslerden birine sahipti. Konuştuğunda sözleri neredeyse bir melodi gibi geliyordu; söylediği şeyleri unutturacak kadar etkileyiciydi. Nova, diğer insanların gerçekte sadece bir miyavlama duyup duymadığını merak etti.

“Biliyorum, Horatio’nun kendine özgü görüşleri var.” diye devam etti Edison. Nova, kedi konuşurken titreyen uzun bıyıklarını büyülenmiş bir şekilde izliyordu. “Normalde müdahale etmezdim. Ben kimim ki, kedilerin koruyuculara ihtiyacı olmadığını iddia edeyim?”

Henry, Nova’nın yanından kısık bir sesle sordu:

“Kedilerin koruyucuları mı?”

Nihayet bir kelime edebilmişti. Edison başını salladı.

“Aynen öyle! Horatio size de böyle açıklayacak ama aslında sizin gerçek adınız Felidix’tir. Siz Felidix okuluna gidiyorsunuz. Horatio sizi bizim önerimizle bulur çünkü kedileri anlama yeteneği nadir bir şeydir. Arada sırada biz kediler, Felidix olabileceğini düşündüğümüz bir çocuk keşfederiz. Bizden daha hevesli olanlar da Horatio’ya başvurur ve o da çocuğun ailesine yatılı okulda bir yer teklif eder. Ancak her zaman doğru tahmin edemeyiz. Buraya sadece ‘Miyav’ı anlayan ve hiç de uygun olmayan çocuklar da gelir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?” Edison başını yana eğdi.

“Siz onlarla konuşmak isteseniz bile sizi anlamayan çocuklar mı?” diye sordu Nova.

“Doğru!” dedi Edison onaylayarak. “Ya da bizim konuşmak istemediğimiz çocuklar. Bu da bazen olur. Ama çoğu zaman biz kediler ve Horatio doğru tahmin ederiz. Neredeyse senin koku alma duyun kadar iyi, sevgili Henry.”

Henry irkildi; gergin bir şekilde, “Nereden biliyorsun…” diye söze başladı ama Edison onu sakin bir pati hareketiyle susturdu.



“Bu hiç de zor değil! Kediler harika casuslardır. Çevik ve hızlıdırlar; neredeyse görünmez olmayı başarırlar. Tıpkı senin gibi Nova. Tebrikler!”

Edison onaylarcasına başını salladı. “Geceleri çatılarda, gündüzleri bina girişlerinde, duvarlarda, merdivenlerde, anıtlarda, oturma odalarında, mutfaklarda ve bodrumlarda... Biz her yerdeyiz! Çoğu zaman insanlar bize dikkat etmez. Ve neredeyse hiç kimse bizim onları anladığımızı fark edemez. Ne garip ve dramatik şeyler duydum bir bilseniz... Kulağınızdaki küçük tüyler bile diken diken olurdu!” Edison derin bir nefes aldı ve ön patilerinin üzerine rahatça uzandı.

“O zaman sen bir casussun!” dedi Nova heyecanla. “Bu inanılmaz! İnsanları gözlüyor ve suçları mı çözüyorsun?”

Edison turkuaz mavisi gözleriyle ona dik dik baktı. “Ben, bir casus mu? Kesinlikle hayır! Ben bir casusun tam zıddıyım. Özgür bir sokak kedisiyim ve bununla gurur duyuyorum. Üstün yeteneklerimi kendi eğlencem dışında başka bir amaç için kullanmayı asla düşünmem. Eh, neredeyse asla.”

Henry ve Nova birbirlerine baktılar. Uzakta, All Hallows kilise çanı sekiz kez çaldı. Normalde Henry şimdiye kaybolur ve hemen Nova’nın yanında bulunan, tavanında ahşap kirişler olan küçük odaya giderdi. Horatio yakında onlara iyi geceler demek için dolaşmaya çıkacaktı.

Nova, “Horatio birazdan gelir.” dedi aceleyle Edison’a. “Ona seni anladığımızı söyleyebiliriz. Çok heyecanlıyım! Şimdi diğer kedilerle de konuşabilir miyiz? Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Kediler arasında aksanlı ya da başka dillerde konuşanlar da var mı?"

Edison doğrulup tısladı. "Kesinlikle Horatio'ya benden bahsedemezsiniz! Bizimle ilgili her şeyin gizli kalması gerekiyor. Anladınız mı beni?"

Yan tarafa sıçrayarak sırtını yay gibi kabarttı ve Nova ile Henry'yi öfkeyle süzdü.

"Ss-sorun değil." diye kekeledi Henry.

"Ama neden ki?" diye itiraz etti Nova.

"Çünkü Horatio artık kedilerin işine karışmıyor. Daha doğrusu, artık karışmıyor desem daha doğru olur. Bu konuda kötü tecrübeleri var. Bilirsiniz, en büyük kalbe sahip insanlar bazen en büyük aptallıkları da yapar. Tabii ki Horatio gerektiğinde her zaman yardım eder ve pek çok kedinin hayatını kurtarmıştır. Evsiz kedilere sahip çıkar, onlara barınak sağlar ve besler. Zaten pek çoğumuzun neden onun yanında kalmayı sevdiğini görüyorsunuz. Ama hiç hoşlanmadığı bir şey var: Koruması altında olan birinin -insan ya da kedi fark etmeztehlikeye atılması."

"Az önce Horatio'nun bizi burada kedilerin koruyucuları olarak yetiştirdiğini söylemedin mi? O hâlde Henry ve benim ilerleme kaydettiğimizi duyduğunda çok sevinmesi gerekmez mi?" Nova, Edison'a umutla baktı. Yeni kazandığı bu harika yeteneği Horatio'ya anlatmamak olmazdı! Bu, harika bir bisiklet hediye alıp sadece apartman girişinde sürebilmek gibi olurdu.

Edison bıyıklarının titremesine neden olan derin bir iç geçirdi: "Vurgu 'korumak' üzerine. Horatio, şehir merkezinde yardıma muhtaç kediler için bir sığınak kurdu.





Felidix'in yeteneğine sahip olanlar,
kedilerin dilinden anlayabilir.
Ancak Felidix'in bu anlama yeteneği büyük
bir sorumluluğu da beraberinde getirir.
Çünkü en büyük tehlikelerde,
Gece Yarısı Kedileri'nin bile
yardıma ihtiyacı olur!

"Tanıştığımıza memnun oldum, adım Edison."
Bu sözlerle, turkuaz gözlü simsiyah bir kedi, Nova ve Henry'yi
pençelerini konuşturacakları bir maceraya sürükler:
Güç delisi siyam kedisi Penelope, İngiltere'nin kedi kraliçesini
kaçırmış ve onu tutsak etmiştir.
Şimdi Penelope'nin yapması gereken tek şey, Kraliçe'nin
muhafızları olan Gece Yarısı Kedileri'ni mağlup etmek.
Böylece kedi tacı onun olacaktır!
Ancak kraliçeyi kurtarmak için Nova ve Henry'nin
Londra'nın altındaki tünellere inmesi ve İngiltere'nin en
güvenli hapishanesine giden yolu bulması gerekmektedir...





Hayat Yayın Grubu
www.hayatyayinlari.com

9 786254 472404

Genç Hayat

Detaylı Bilgi İçin